

550.

Нечестно често чувствата любовни
Са свързани със смърт и съсипни,
Със ревност, със съмнения отровни
И страст, която сред кръвта кълни.

Такива ги описват във поеми,
В романи и в трагедии безброй
Творци, едни от други по-големи,
Във плен на романтичния герой.

Спокойната любов изглежда скучна,
Като успехите на чужд човек,
Скъперническа и благополучна
И рядко срещана във всеки век.

Без сърцераздирателно развитие
Тя все пак на мнозина във мечтите е.

551.

Робството обича радостта –
Освежителна и задължителна;
Радостно аз мога да крещя
Колко умна е властта ни бдителна.

Нямам право на ненужна скръб
И на друга тежка провокация,
Иначе ще плащам данък скъп
В полза на робуващата нация.

Робството е преходен етап,
Пълен със прекрасни обещания,
Щедри, в преувеличен мащаб,

Заместители на Свободата
И на съкровенията желаниа,
А със тях раята е богата.

552.

Не съществува сваятна революция
Без интелектуална проституция
И тази проста истина една
Навреме нашият човек узна.

Възползва се от общото стъписване
И почна своето пребойдисване –
Последователно – глава, снага,
Със багри от небесната дъга.

А всяко сполучливо оцветяване
Му носеше партийно преуспяване,
Облаги, привилегии, пари
И важен министерски пост дори.

Бе нявга неуспял математик,
Сега е ненавиждан политик.

553.

И да търсят, няма да намерят
Колко е щастлив пенсионерът,
В неговите празни джобове
Непрестанно вятърът снове.

Липсата безмълвна на парите
Спира всички апетити скрити;
И да иска, няма той къде
С риск за здравето да преяде.

Спазва най-модерните диети
С глад през дните 1-ви, 2-ри, 3-ти,
После поучения реди
Как месото много му вреди.

И такава лекота изпитва,
Че без страх към Оня свят отлитва.

554.

Аллах, Йехова, Саваот, Христос,
Със право заслужават вечна слава,
Защото будни са на своя пост
И всеки хората си наставлява.

Един от друг духовност не крадат,
Но помежду им доста сходство има,
Приличат си по общия си път
И правдата си неопровержима.

При цялата си безпределна мощ,
Те всички се нуждаят от пророци,
А също и от някой дявол лош,
Когото да кълнат с “На злото плод си!”

Пророкът, бил той млад, или пък стар,
В сегашно време се зове “Пи-аР”.

555.

Почне ли се разговор за цигани,
Чувам как в единоголасен хор
Граждани с глави изкукуригани
Вият: “Циганите са позор!”

Те самите са като пиявици,
Търсят все да смучат чужда кръв
И чрез циганите присвояват си
Правото на безопасна стръв.

Виждат племето, но не и хората,
Шумно пренебрегват личността
И се възгордяват от опората
На душевната си нищета.

Съберат ли се ведно със своите,
Могат и да минат за герои те.

556.

Познавам как изглеждат хора гладни,
Излезли сякаш от небесен ад,
Ядат наред, каквото им попадне...
Но има ли лице самият Глад?

Навярно личност е космополитна
Със няколко стомаха, но безрък,
С уста раззината и ненаситна
За масти, въглеводи и белтък.

А може би е богаташ наперен,
Съсобственик на борсови книжа
И на Смъртта партньор акционерен
Във холдинга, озаглавен "Лъжа".

Но там Всевишният е назначил
За президент Архангел Михаил.

557.

Раздават се прелюбопитни звания,
“Голям” държавник, “крупен” политик,
Но трудно се намират основания
За “крупен”, за “голям” и за “велик”.

Тях щедро ги раздават вестникарите
Без интерес, а често с интерес,
Едните – за пълнеж на авоарите,
А пък удостоените – за чест.

Привикваме със новите величия.
Светът следи “Какво?”, а не “Защо?”.
Величието пълни се с безличия,

Откърмени със контрабандна слава,
И хранени със кърваво тесто.

А и Историята ги признава.

558.

Без колебание цъфтят цветята,
Когато дойде техният сезон
И мълком сътворяват красотата
Под нашия бездънен небосклон.

Те не съзнават колко са красиви,
Навреме се стремят да прецъфтят
И да дадат на семената живи
Възможност по-нататък да растат.

Подхваща ги спокойно кръговратът
С природосъобразния си зов,
Не могат вечността му да разклатят
Ни вяра, ни надежда, ни любов.

На красотата, за да се почувства,
Душа човешка трябва... И Изкуство.

559.

Бе нявга недостатък честността.
Сега е вече болест смъртоносна
С такъв висок процент на смъртността,
Че става и от чумата по-грозна.

Заразата е от особен вид,
Защото е напълно доброволна
И няма как да бъде придобит
Имунитет чрез служба богомолна.

Не смогва да изслушва даже Бог
На болните отчаяните вопли
И в своя поднебесен свят широк
Със благослов душиите им да стопли.

Все пак е най-учудващото как
Не са измрели всичките до крак.

560.

Загиват хора всеки божи ден,
Понякога пред портите на храма,
Градът с убийци е презапасен.
 Виновници обаче няма.

В капан е хванат гражданският ред
Със помощта на общата измама
От съдия, от прокурор и кмет.
 Виновници обаче няма.

Убийствен става царстващият глад,
А безнадеждността – все по-голяма...
Крадецът е спокоен и богат.
 Виновници обаче няма.

Сред жълтите, червените и сините
Цъфти безгрижието на невинните.

561.

Със болни е препълнен този свят
И все по-трудно оцеляват здравите,
Притиснати от мощен апарат,
Където властва болестта на нравите.

Лекуването става скъп разкош,
Единствено достъпен за богатите,
За тях възможен той е ден и нощ.
А бедните? – Не са ли психопати те?

Гощават ги с питателна вода,
Насочват ги на здравето в пътеките,
Ех, полза няма, няма и вреда,

Но пък отчитат благороден труд,
А болестите – тежките и леките,
Ще се лекуват само с глад и студ.

562.

Голямата прогресия
Превърна се в регресия,
Главата ми разтrese я
 Професорската власт.

Бях жертва на агресия
През изпитната сесия,
Обхвана ме депресия,
 Че скъсан бил съм аз.

А цялата процесия
От двойки с мракобесие
В бележника ми внесе я
 Човек в печален час.

Във него страх – не страх,
Аз себе си познах.

563.

Научих, че отскоро съм клониран –
Ръце, лице, ребра, глава, крака –
Видът ми е напълно имитиран
Чрез образци от моя ДНК.

Изглеждал съм така преди години,
Сега съм си като близък и внук
Под покрива на небесата сини –
Еднакъв съм, обаче все пак друг.

Дали да вложа спомен в паметта му,
Щом той за него е непреживян?
Ще му заема мозъка си само –
Свободен, годен и готов за бран.

От робствата, натрупани у мен
Той повече не ще е опетнен.

564.

Проучват се Антарктика и Арктика,
Министри даже вече ходят там,
А аз живия във страна-ИНФАРКТика
И границите ѝ чертая сам.

Тук има постоянно затъмнение,
Кое то трае неизвестен срок,
Твърди се, че инфарктът е знамение,
Родено от сърдечния порок.

Порок? Сърдечен? - Странно съчетание
От съдбоносни бедствени слова,
Превърнати във ужас, във терзание,

Във вечни врагове на радостта...
Но все пак мога с тях да призова
По всяко време помощ от Смъртта.

565.

Безмилостно обсебва го земята
От дните на изгубения рай,
Менили са се много времената,
А селянинът чува само “Дай!”

Всеобщо неговия бит възпяват,
Над нивата си как превива кръст,
Но малко хора нявга се решават
Да ровят като него черна пръст.

Трудът на село се модернизира,
А селянинът пак се къпе в пот,
ТеКеЗеСе-то го “кооперира”
Под сянката на своя ешафод.

Макар отруден, с грубите си длани
Той продължава всички ни да храни.

566.

Като младеж бе даровит читател,
Общуваше със автори цял рой,
По-късно се превърна и в писател,
Но скоро схвана, че не е Толстой.

Съдбата бе към него благосклонна,
Не го остави да скърби ни миг
И вместо със писателска корона
Го надари със брадва на критик.

На чуждите писания гарант е,
Но може да им бъде и гробар,
Оценките на скромните таланти
Раздава от походния олтар.

А сам, като султанските евнуси,
Очаква друг от любовта да вкуси.

567.

При липсата на електронни връзки
Тираните били са доста дръзки,
Джордж Трети бил напълно изкуфял,
Но пазен в тайна, тъй като е крал.

Така било е и при много други
Със спорни исторически заслуги –
Прикривали невзрачния си лик
И ликът им минавал за велик.

Тиранът днес не слиза от екрана,
И със покана, а и без покана,
Изсипва куп несвързани слова,
Излюпени във празната глава.

Узнава всеки, че водачът скъп
Е сам по себе си безкрайно тъп.

568.

Възторгът ми е чист и непресторен,
Тъй както непресторена е Тя –
Възторг безкористен и неуморен
Пред вечната природна Красота.

Дали я гледа някой Тя нехае,
Не се смуцава и не носи грим,
Със зарове фалшиви не играе,
Нито се хвали със порок любим.

Усмехнатата подлост на хитреца
За нея е дразнител непознат,
Макар че враговете й безчет са
И с бомби искат да я победат...

Да я рушат отлично те умеят,
Но сигурно не ще я надживеят.

569.

Религията - обич и коварство,
Религията – зов и чудеса...
Тя ни дарява с божие то царство
И безвъзвратно свети небеса.

Тя на Исус попречи да възкръсне
И го удави в папския съсъд
От страх, че ще успее да разпръсне
Търговците във храма втори път.

На бога построи безброй квартири
С позлата и охранени жреци,
Където простосмъртният да дири

Почивка и душевно просветление,
Да съзерцава благите светци,
А те да го даряват с утешение.

570.

Как само хвалят нашия народ!-
Бил работлив и много търпелив;
Привикнал бил със робския хомот;
Погребвали го, а оставал жив...

Портрета му на добродушен скот
Приятели намират за правдив.
Те смятат, той след пробен период
Ще има право на живот щастлив.

А дотогава търсеният плод
Щял бил да бъде винаги горчив,
Защото робството не е метод
За преуспяване в живота сив.

Мнозина на това са се надявали,
Но ние пък сме ги опровергавали.

571.

Величието на една държава... -
Кои са сигурните му причини?
Войни, култура, злато, слава,
Родили именити властелини?

А нашето величие? Къде е?
Погребано ли е във древността ни?
Велики да ни нарече не смее,
Към нас дори и който обич храни.

И нека да не търсим залагалки
Измежду самохвалствата чаровни –
Големите творци у нас са малки
В сравнение с големите световни.

Талантът ни, когато се отприщи,
Се грее все край родното огнище.

572.

Не бях наясно дълго как така
Подлец, заел каманден пост по щат,
Протяга с лицемерие ръка
За благослов от някой образ свят.

Обсипва паметника му с венци
И украсява своя кабинет
Със образи на славните предци
Наред със собствения си портрет.

Надява се невзрачния си лик
Със част от чужда слава да дари,
Но във действителност чрез този трик
Едва ли правдата ще покори.

Сред светлото и героично множество
Той си остава същото нищожество.

573.

Каква мечта таи един картоф? –
Естествено, да се изпърже бърже.
Той заслужава нашата любов,
А го ценим, едва когато свърши.

Картофи има и от по-друг вид –
Безформени, окаляни и криви,
Но със характер доста упорит
И сговорчиви за дела крадливи.

Държат властта във нашата страна
Уж временно, а после неусетно
Завземат всички служби до една

За слава на картофената чума
С окрадено съкровище несметно.

Дори издават всекидневник “Дума”.

574.

Малкият човек е без защита,
Пази го единствено безбруя –
Някой докато не го попита
Откъде пристигнал е и кой е.

Почнат ли да го зоват по име,
Вече е обсебен от опасност
С неприятности необозрими
Сред така наречената гласност.

Но държавата ни го усети
И във разрез с времето на Омир
Фабрикува лични етикети
С гражданския му единен номер.

С този номер, смачкан като шницел,
На властта е винаги под прицел.

575.

Велик художник ли и Модилияни? -
Велик! А сащо извор на кураж
За множество художници незвани,
Увлечени по творчески мираж.

Те бедстват из тавани и мазета,
Рисуват с увлечение и страст,
Презират гордо бедността проклета
И чакат на безсмъртието час.

Отхвърлят ги в изложбените зали,
Но те не се отказват нито ден
От своите младежки идеали,
С които не един е запасен.

И всеки се надява, че ще стане
Велик посмъртно, като Модилияни.

576.

Човекът сам е ни добър, ни лош,
Добър и лош той става в обществото,
Където винаги учител-вожд
Му сочи път към Злото и Доброто.

Той бързо схваща, че на този свят
Доброто по начало не се харчи
Освен при някой старец белобрад
И в песента “Когато бях овчарче...”

А Злото се отглежда с много жар
От малки, средни и големи групи;
На тържища или на битпазар
Клиентът търси да си го закупи.

Подхване ли се със ръце умели,
От него, явно, доста се печели.

577.

Когато е платил комуто трябва,
Престъпникът боготвори закона
И неговата вяра не отслабва,
Защото подкупът е здрава броня.

И тази броня е с широка кройка,
Удобно за да може да се носи,
Без нея всеки ще получи двойка
В уреждане на правните въпроси.

Неназовани, но прилични суми,
Изграждат непристъпни бариери
И само в случай, че човек без ум е,
С тях би поискал сили да премери.

“Пари за съдията!” е мотивът
Бандитите следите си да скриват.

578.

Голямата любов е без “обаче”,
Без “но”, без “може би” и без “едва ли”,
Най-важните от нейните задачи
Са собствените светли идеали.

Голямата любов е нелегална,
Подобна е на анти-веществата,
При сблъсък с всекидневността банална
Взривява на живота правилата.

А може и самата да загине –
Безумна, горда, буйна, безусловна,
Без оправдания и без причини,
Обхваната от пламенност съдбовна...

И затова е именно прекрасна,
Пленителна, но не и безопасна.

579.

От делничното да направи вечност
Е на Поета святата мечта,
Да спре връхлитащата безчовечност
И дух да вложи в мъртвите неща.

Тай предизвиква чудеса словесни
Чрез своите загадъчни творби –
Безкрайно трудни, а изглеждат лесни,
Подобно на “To be or not to be”.

На “ти” говори с Дявола и Бога,
Към тях без да изпитва страх и срам,
Скрил в себе си световната тревога
И против Подлостта възправен сам.

Светът го чества, както чества крал,
Особено, когато и умрял.

580.

Успее ли богатият негодник
Да влезе във блестящата реклама,
От там излиза с образ на работник,
Постигнал всичко с труд, а не с измама.

Посочват го за пример на спестовност,
Която трябва да се поощрява,
“Защото следваш ли я със готовност
Тя винаги ще те възнаграждава.”

Спестовникът спестява не от вчера,
редовно залъка на две разделя
и на закуска, обед и вечеря
пести и пости, даже във неделя.

Накрая, изтънял като икона,
Икономисал десет милиона.

581.

От българския Седемнайсти век
До нас достига страшна тъмнина
И плътен тътен от сподавен ек
На страдащи тълпи без имена.

Опитвам се да бъда като тях
И да надникна в техните души,
Там виждам само животински страх,
Но него няма кой да потуши.

Роб знае, че потомък е на роб
И роби ще са робските деца,
Че роб се ражда, ляга в робски гроб
С живот на роб и робство на овца.

Тогава чудно ли е, че в “Кандид”
Волтер ни смята за изчезнал вид?

582.

*На български, руски, немски, френски и английски
липсва глагол за казване на истината.*

В граматиката ни международна
Се срещат странности неописуеми –
При нея Истината е безплодна,
А от Лъжата раждат се сказуеми.

Например от Лъжата идва “ лъже” ,
От Истината – голо състояние,
Лъжата в действие на шир и дълж е
С обществена подкрепа и признание.

Защо е Истината безглаголна,
Това не се поддава на разбиране...
Дали е грешка някаква неволна,
Или пък е партийно режисирана?

Но както и да гледаме нещата,
Предимството е в полза на Лъжата.

583.

Управниците тънат във веселие
Със призрочно неясен произход
И аз се чудя коренът къде ли е
На пълния им с радости живот.

Наподобяват метеоролозите
С неверните си слънчеви слова,
Намират винаги добри предлози те
Да казват “Пазим вашите права!”

Под сянката на тяхното добруване
Народецът представя се за сит,
Преглъща зальци недосънувани
И също си придава весел вид.

Властта крещи из цялата страна:
“У нас царува мир, а не война!”

584.

На “Хляб и зрелища!” им липсва нещо
Ако отсъства образ на Смъртта;
Със своето присъствие злоещо
Тя извор е на популярността.

Корида, филм, пиеса със дуели,
Не са ли украсени с някой труп,
Не оправдават творческите цели
На всички постановчици на куп.

Изглежда ужасите са съставка
На всекидневния човешки бит,
Прибавена към него по прищявка
От някой ген, отдавна придобит.

Човек на ужасите е любител
Обаче само в ролята на зрител.

585.

Надеждата е много уморителна,
Когато е ненужно продължителна.
Понякога за цял един народ
Тя продължава не един живот.

Прехвърлят я с неспирно преклонение
От поколение на поколение
И пазят я като велик завет
Редица тъмни векове подред.

Какво обаче става със надеждата?
Започва с времето да недоглежда тя
И даже многошумните тълпи
Не могат да я стреснат, щом заспи.

Тя е заслужила да ѝ се вярва,
Но, както бог, в кошарата не вкарва.

586.

Голям тиран е малкият екран!
Раздава щедро вечност мимолетна
На образ по приумица избран
Във плен на суетата беззаветна.

Той може да е тъп, без капка ум,
Но се превръща в публично явление,
Щом вдигне телевизионен шум
С поредица банални изречения.

Привикват зрителите с този лик
И с разточителното му представяне,
А той самият чувства се велик,

Макар и без да знае със какво
Предписаното му преобразяване
Повдига умственото му ниво.

587.

Възпети са природни красоти
От утринната свежест до градушките,
А за луната, палмите и чушките
Поезията средства не пести.

Със див възторг, или със смъртен страх
Човеците се срещат със стихииите
И тях желаят в стихове да скрият те,
Поръсени със здрач и звезден прах.

Природата нерядко е злина –
При бури и при суши е проклината,
Но щом съединена е с Родината,
Тя свята е за вечни времена.

Как можете това да го усетите,
Е част от занаята на поетите.

588.

Светът е пълен с разни състезания,
Едни със публика, а други без,
В очакване на някакво признание
На интелект, на физика, на чест.

Певците ни участват във надпяване,
А грипът, косът, дънният калкан
И политиците – в приспособяване,
Наложено по план и не по план.

Потребност важна имат милионите
От всекидневен пъстър маскарад,
Множат се затова хамелионите

Сред партии и техни филиали,
Които стройно, като на парад,
Пребоядисват своите идеали.

589.

“Атом”, на латински “Индивид”,
означава нещо неделимо,
двайсет века трая този мит –
доста дълго и необяснимо.

Атомът е вече раздробен
И разкри пред нас огромна бездна,
Днес мнозина са във неин плен,
А и “индивидът” там изчезна.

Той престана да е неделим,
Беше личност, днес е “разработка”
В някакъв двубой неумолим,
Но неравен, като мишка с котка.

Няма добродетели и дружби,
Само страх и Специални служби.

590.

При робството устите са затворени,
Въпроси – никак, отговори – много,
А за незаповядано говорене
Невинните наказват се най-строго.

При робството навред цари порядък,
Престъпник долу, и да търсиш, няма,
Там горе той живот живее сладък
На длъжност първокласна и голяма.

В разкошен дом заспива и се буди
И богатее миг докато мине
Със толкова, за колкото се труди
Крадец на воля цели две години.

Престъпността се ликвидира смело,
Пристъпникът когато е начело.

591.

Сред всичките науки на Земята е
Днес Химията със най-много думи,
Тълпят се милионите понятия
Във молекулно-формулни костюми.

След нея е науката Ботаника
Със имена на билки и тревички,
Студентите които хвърлят в паника,
Ако ще трябва да се помнят всички.

По-скромна е Науката за времето,
С немного думички е увенчана,
Човек, дарен с лъскав гланц на темето,
Ги изговаря често от екрана.

Рекорда Политиката държи –
Побира се във думата “лъжи”.

592.

Надгробни речи. Те са с вид особен.
Отвътре повечето са еднакви
И всеки оплаквач е с тях способен
Кого да е при случай да оплаква.

Самият текст е някога написан
От автор преди хиляди години
И оттогава всеки е орисан
Да го изслушва, след като почине.

Узнава, че умрял е ненавреме,
И абсолютно че незаменим е,
И няма, няма никой да заеме
Регистъра със неговото име.

Щом свърши с него, бърза Оплаквача
Към следващата траурна задача.

593.

Неподкупността се среща главно
Сред дърветата и минералите,
Поделили са си я поравно,
Но не искат с нея да се хвалят те.

Ние с името ѝ се гордеем
Без у нас “на живо” да я виждаме,
Даже често песнички ѝ пеем
И в законите си я зазиждаме.

Спи във Царството но чудесата,
С “Неродената мома” сравняват я,
Каним я на гости във страната,
Но не иска да се появява тя.

Може би на нея ѝ се струва,
Някой шеф че ще я арестува.

594.

Доведоха го в София от село.
Качиха го веднага на тепиха.
Пребориха се всички с него смело.
Пребориха се. Но не победиха.

Така достигна до олимпиада.
През много кръгове със “туш” премина.
Финал. Байряци. Първата награда.
И интирвюта с вестници дузина.

Обсипваха го с всякакви въпроси.
Къде? Какво? – Прочут е! Нищо чудно.
В хор питаха девойки русокоси:
“Кога в борбата беше ви най-трудно?”

Замисли се и каза най-подир:
“На пролетния селски панаир”.

595.

Войната си спечелва порицание
С окървавените си страшни знаци,
Със сътворяването на страдания
И със свърхпроизводство на сираци.

Не ѝ въздействат честните проклетия
И вече с милиони тя се храни...
Играта с разтегливите понятия
Я брани от човешките забрани.

Сред отвратителните ѝ злокобности
И бедствията невъобразими
Се открояват някои подробности,
Неназовани, но многозначими:

Броят войниците, които мрат,
Сираците обаче не броят.

596.

За някакви си петдесет години
Стъкмиха три национални химни,
Достатъчни са те за три родини,
А и за още може да им скимне.

Със музиката на “Шуми Марица”
Във вихрен бой се хвърляха войници,
Загиваха редица след редица
За благо то на родните дръвници.

И именно дръвниците безчестни
Народната светиня поругаха,
Уверени, че няма да ги стресне
Закона под богатата им стряха.

Към върховете на властта вървят,
А заслужаваха военен съд.

597.

Пропаднали на сцената артисти
Не винаги пропадат в политиката.
Попаднат ли във изборните листи,
Те бързо се побратимяват с Кликата.

Играят любопитна нова роля
Пред камерите и пред микрофоните,
Постановявана от висша воля
На партията им според каноните.

Понякога те вожда критикуват
Пред публика изнасят свои студии,
Разпалено и без да се страхуват,

Щом ножа той до кокъла опре го;
Преструват се дори на Простолюдие...
Но нивга не гладуват като него.

598.

“Христос Воскресе!” – с радостна почуда
Земята ни възкликва ежегодно,
Но всекидневно че възкръсва Юда,
Все още тайна е богоугодна.

А той предателите ни сплотява,
И тъй като исуси вече няма,
Предателствата си ги разпродава
По специална евтина програма.

Обесва жертви, а не се обесва
По текста на добрата стара Книга,
И богохулството си за да чества,
Палати, а не храмове издига.

Той векове не спира. Комбинира.
И въобще не мисли да умира.

599.

Очаквам с трепет вчерашния ден
С горчиви спомени да ме нападне
И моят дух, от него осквернен,
Да заживее с мисли безотрадни.

Прониквам в миналото без да ща,
Натам ме теглят сакаш със въжета,
Там избледняват ведрите неща,
Остава само мъката проклета.

Защо по-силна е от радостта?
Защо да ме напусне не желае?
Не съм способен да й отмъстя,

Понеже стана част от мен самия.
Така, изглежда, ще е чак до края
И няма как от нея да се скрия.